

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119357394
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6119357394.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 10 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: N. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, XXX XX U., o zaplatenie 295,52 Eur a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16Csp/34/2020 -145 zo dňa 27.08.2020, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že I. žalobu zamietol, II. vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 3 ods.1, § 41, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods.1, 5, § 54 ods.1, 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len ako „OZ“); § 219 ods. 3, § 255 ods. 1, 2, § 297 písm. b) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“); § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 7 ods.1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods.1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“).

3. Skonštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 14.02.2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 295,52 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. od splatnosti tej - ktorej splátky do zaplatenia.

4. Uviedol, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 01.06.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 2.600,- Eur. V zmienenej zmluve je uvedená úroková sadzba vo výške 17,90 % ročne, poplatok za poskytnutie úveru vo výške 78,- Eur (dňa 01.12.2016 žalovanému vrátený), výška anuitnej splátky 76,47 Eur, počet mesačných splátok 48, splatnosť úveru 27.05.2019. Výška RPMN bola stanovená na 21,81 %, priemerná RPMN ku dňu uzatvorenia zmluvy je 18,24 % a celková čiastka úveru, ktorú dlžník musí zaplatiť bola stanovená na sumu 3.748,56 Eur.

5. Na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie ďalej zistil, že v zmluve o úvere je uvedený poplatok za vklad hotovosti na účet vo výške 2,50 Eur, poplatok za vypracovanie dodatku k zmene zmluvných podmienok na klientovu žiadosť vo výške 40,- Eur, poplatok za upomienku vo výške 154,- Eur, poplatok za výzvu na splatenie úveru vo výške 30,- Eur, poplatok za potvrdenia a súhlasy vo výške 25,- Eur a poplatok za potvrdenie o zostatku úveru vo výške 50,- Eur.

6. Listom zo dňa 29.03.2019 žalobca žiadal od žalovaného zaplataenie dlžnej sumy vo výške 183,26 Eur najneskôr do 03.04.2019. Predžalobnou výzvou z 26.06.2019 žalobca žiadal od žalovaného okamžitú úhradu sumy 295,52 Eur s príslušenstvom.

7. K podanej žalobe žalobca zároveň pripojil prehľad splácania žalovaného za obdobie od 29.06.2015 do 29.01.2019, z ktorého vyplýva, že žalovaný z tohto úverového vzťahu uhradil celkovo 3.364,68 Eur. Z uhradenej sumy žalobca sumu 1.060,20 Eur započítal na úrok a sumu 2.304,48 Eur započítal na istinu.

8. Súd prvej inštancie posúdil, že právny vzťah strán je založený spotrebiteľskou zmluvou, a poskytnutú pôžičku za spotrebiteľskú. Mal za to, že žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa, preto uvedený právny vzťah je v režime spotrebiteľského práva. Právny vzťah strán súd posúdil podľa noriem spotrebiteľského práva, a to podľa osobitného právneho predpisu zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy a všeobecného právneho predpisu Občianskeho zákonníka.

9. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za to, že žaloba je nedôvodná. Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 01.06.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V zmluve o úvere si dohodli úrok vo výške 17,90 %, ktorý podľa názoru súdu prvej inštancie je v rozpore s dobrými mravmi. Skonštatoval, že dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkavý spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom treba považovať právny úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi, pritom poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 137/2003/. Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci jún 2015 pri úveroch od 1 roku do 5 rokov na úrovni 9,74 % ročne. Dohodnutá výška úrokov 17,90 % ročne uvedená v zmluve podstatne (takmer dvojnásobne) prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci jún 2015. Nebankový subjekt pri poskytovaní úverov síce podstupuje vyššiu mieru rizika, čo sa odráža aj vo výške úroku, avšak dohodnutá výška úrokov (aj keď vyššia ako pri bankách) musí byť stále súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého úžerného úroku. Dlžník uzatvára zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch prevažne z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ v takejto situácii poskytoval dlžníkovi neprimerané úroky. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014, ktorý uviedol: „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 17,90 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, a preto v tejto časti je zmluva v zmysle § 41 OZ neplatná. Na základe uvedeného súd prvej inštancie zhodnotil, že žalobca môže od žalovaného požadovať iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov a predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný.

10. Súd prvej inštancie taktiež posudzoval celú dohodu o cene za poskytnutie úveru, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané (tzv. teória skutočného plnenia). Poukázal na rozhodnutie KS v Prešove, sp. zn. 18Co 109/2011, v ktorom uviedol, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži záujmom dodávateľa. Nič nemení na skutočnosti,

že poplatok bol neskôr spotrebiteľovi vrátený, keďže podľa názoru súdu predstavuje akúsi zábezpeku veriteľovi, ak by si dlžník neplnil svoje zmluvné povinnosti.

11. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný čerpal úver vo výške 2.600,- Eur a poukázal úhrady celkovo vo výške 3.364,68 Eur, súd teda kvôli vyššie uvedeným dôvodom (úrok, neskúmanie bonity ako aj poplatok za poskytnutie úveru) žalobu zamietol.

12. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v konaní úspešný preto nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, preto mu súd prvej inštancie ich náhradu nepriznal.

13. Proti tomuto rozsudku, v celom rozsahu, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Poukázal na § 53 ods. 6 OZ a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011, z ktorého vyplýva, neprimeranou a odporujúcom dobrým mravom je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 OZ, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankám pri poskytnutí úverov alebo pôžičiek. V danom prípade by to bol taký úrok, ktorý by štvornásobne až päť a pol násobne prevyšoval obvyklú úrokovú sadzbu. Poukázal aj na rozhodnutia KS v Prešove, sp. zn. 14Co/10/2018 zo dňa 14.06.2018, KS v Košiciach sp. zn. 1Co/247/2017 zo dňa 12.06.2018, ako aj rozhodnutie KS v Košiciach sp. zn. 1Co/86/2018 zo dňa 05.12.2018, v ktorom odvolací súd nepovažoval za správny záver súdu prvej inštancie, že výška dojednaného úroku 19,9 % značne prevyšuje priemernú úrokovú mieru spotrebiteľských úverov vyplývajúcu z prístupnej evidencie Národnej banky Slovenska, ktorá podľa súdu prvej inštancie činí 12,70 % ročne. Odvolací súd uviedol, že výška úrokov závisí od dohody účastníkov zmluvy o úvere a nepodlieha žiadnemu obmedzeniu. Neprimeranou, odporujúcom dobrým mravom je však taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe jej dojednaní obvyklú, najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytnutí úveru. Výška úroku z úveru je 19,9 % nie je v rozpore s zákonom a neprieči sa dobrým mravom, nakoľko značne neprevyšuje úrokovú mieru spotrebiteľských úverov zistenú súdom prvej inštancie vo výške 12,70 % z prístupnej evidencie Národnej banky Slovenska. Za nesprávny preto je potrebné považovať názor súdu prvej inštancie, ktorý dohodu o výške úrokov považoval za neplatnú. Navrhol napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu a zaviazať žalovaného uhradiť dlžnú sumu a priznať žalobcovi náhradu trov konania aj trov odvolacieho konania.

14. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a jeho webovej stránke dňa 13.10.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. Odvolací súd po prejednaní podaného odvolania žalobcu dospel k záveru, že toto odvolanie nie je dôvodné, keď záver súdu prvej inštancie o neprimeranosti dojednanej výšky úrokov, vedúci k neplatnosti tohto zmluvného dojednaní je správny.

17. S ohľadom na obsah podaného odvolania žalobca v podanom odvolaní napádal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vo vzťahu k nepriznaniu dojednaných zmluvných úrokov vo výške 17,90 %, ktoré zmluvné dojednanie súd prvej inštancie vyhodnotil ako rozporné s dobrými mravmi, a tak za neplatné, keď výška úrokov podľa názoru súdu prvej inštancie podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám aplikovaným bankami pri poskytovaní úverov.

18. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 a nasl. OZ, keď ide o štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalobcom (Prima banka Slovensko, a.s.) ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom, pričom predmetná zmluva o úvere je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení

účinnom v čase ich uzavretia. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie úveru, teda poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. Úroky dohodnuté pri poskytovaní peňažnej pôžičky predstavujú odmenu za užívanie požičanej istiny. Je nepochybné, že neprimerane vysoké úroky, dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a vzájomných vzťahov medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Dobrými mravmi v občianskoprávných vzťahoch sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem.

20. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, t. j. právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade, či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje, z akých hľadísk má súd vychádzať, preto závisí v každom prípade na úvahe súdu. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo § 39 Občianskeho zákonníka, je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti.

21. Vo vzťahu k dohode o výške úrokov odvolací súd uvádza, že pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí, bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným zásadám poctivosti, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však úroky neprimerané.

22. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Rovnako je potrebné poukázať už na spomínané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 26/2011, podľa ktorého pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými

mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky.

23. V prejednávanej veci súd prvej inštancie zistil, že úroková miera 17,9 % dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným v uzavretej zmluve o úvere zo dňa 01.06.2015 podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, keď podľa priemerných úrokov obchodných bánk bol v mesiaci jún 2015 pri spotrebiteľskom pre domácnosti na obdobie 1-5 rokov vo výške 9,74 % a z tohto zistenia vyvodенý správny záver o neplatnosti takéhoto dojednania pre rozpor s dobrými mravmi. S týmto názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil, keď dojednaný úrok 17,9 % presahuje vyššie uvedené limity úrokových sadzieb uplatňovaných bankami v mesiaci jún 2015 (9,74 %), a to o viac ako 2/3, v uvedenom prípade o 83,8% viac. Dohodnuté úroky sú odplatou za užívanie požičanej sumy, nemajú zabezpečovaciu funkciu a na to, že ich výška je v rozpore s dobrými mravmi nemá vplyv, že táto bola dohodnutá. V súlade s dobrými mravmi je taká výška úrokov, ktorá predstavuje primeranú výšku odplaty (odmeny) za užívanie požičanej sumy, teda ňou dôjde k zhodnoteniu požičaných peňažných prostriedkov bežným (obvyklým) spôsobom.

24. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil a to aj v súvisiacom výroku o nepriznaní trov konania.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nebola priznaná ich náhrada, a to aj s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP. V odvolacom konaní totiž úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, ani si ich neuplatnil, ani ich vznik z obsahu spisu nevyplývajú a neúspešný žalobca nemôže mať na nich nárok.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).